

SENTÈNCIA 2000-58 DE 18 DE DESEMBRE DE 2000

NACIONALITAT ANDORRANA. Els expedients sobre nacionalitat es poden resoldre amb independència dels relatius a la renovació de la condició de resident, sense que calgui una resolució judicial ferma sobre la segona. Article 22 de la Constitució. GARANTIES EN LA TRAMITACIÓ DE L'EXPEDIENT. No li ha estat negada a l'apel·lant la possibilitat d'aportar elements demostratius de la seva residència efectiva al Principat. Valoració dels elements de prova.

Ponent : M.I. Sr. Lluís Saura Lluvià

A N T E C E D E N T S   D E   F E T

1.- L'apel·lant A.C.G, de nacionalitat espanyola, va demanar, el 2 de febrer de 1998, la declaració de nacionalitat andorrana, i el Govern, mitjançant resolució de 29 de gener de 1999 li va denegar la petició, en raó a que no havia residit al Principat durant els vint-i-cinc anys anteriors a la sol·licitud. El recurs de reposició interposat contra aquesta decisió fou desestimat per acord de 12 de maig de 1999 indicant que no acreditava la residència principal i permanent al Principat.

2.- Interposada la corresponent demanda, la Batllia d'Andorra va confirmar els acords recorreguts en la sentència número 2000-38, de 15 de maig de 2000, que els considerarà ajustats al dret i als fins que legitimen l'activitat administrativa.

3.- Contra la sentència s'ha interposat un recurs d'apel·lació, que ha tingut entrada en la Secretaria d'aquesta Sala el 23 de juny de 2000. La part apel·lant considera que la sentència de la Batllia, com les resolucions del Govern, no valoren adequadament els elements de fet que consten a l'expedient i que les enquestes de residència practicades pel Servei d'Immigració no reflecteixen la realitat de la situació en la que es basa la sol·licitant de la nacionalitat andorrana en no haver-se seguit un procediment exhaustiu per valorar-la, i estima que s'ha d'aplicar l'article 22 de la Constitució en els termes que s'analitzaran, per acabar demanant la revocació de la resolució judicial i el reconeixement de la nacionalitat andorrana demanada.

4.- Un cop feta la designació del magistrat ponent, de l'anterior escrit se n'ha donat trasllat a la representació del Govern, que l'ha contestat el 17 de juliol de 2000 demanant la confirmació de la sentència ja que la part agent no acredita, ni en via administrativa ni en la jurisdiccional, la residència principal i permanent al Principat.

5.- Tant la part apel·lant com el Govern van presentar escrit de conclusions el 29 de setembre i tot seguit les actuacions han quedat vistes per a deliberar i decidir.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons l'article 39,3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- Les resolucions administratives que se sotmeten al judici de legalitat en aquesta jurisdicció van denegar a l'apel·lant la nacionalitat andorrana sol·licitada en raó a que no complia les exigències de l'article 11 de la Llei Qualificada de la nacionalitat, de 5 d'octubre de 1995, que exigeix la residència principal i permanent al Principat durant els vint-i-cinc anys que precedeixen la presentació de la sol·licitud, resolucions que la sentència de la Batllia declara ajustades al Dret.

La part apel·lant reitera l'argument, mantingut en la primera instància i rebutjat en la sentència, de que es vulnera l'article 22 de la Constitució perquè el Govern no pot decidir la denegació de la sol·licitud de la nacionalitat andorrana sense que hi hagi una resolució judicial ferma que hagi confirmat la no renovació de la condició de resident, i en el cas aquesta resolució no ha tingut lloc.

L'article 22 de la Constitució estableix que "La no renovació de la condició de resident o l'expulsió de la persona legalment resident només es podrà acordar per les causes i segons els termes previstos en la llei, en virtut de resolució judicial ferma, si la persona interessada exerceix el dret a la jurisdicció". El sentit d'aquest precepte -pel que fa a allò que ara interessa, que és la previsió respecte la no renovació de la condició de resident- és que la resolució administrativa que decideix la no renovació només serà executiva, sempre i quan l'interessat hi hagi interposat un recurs jurisdiccional en contra, quan la resolució judicial pronunciant-se sobre la legalitat de la mateixa sigui ferma, precepte que inclou una cautela explicable pels perjudicis que hauria ocasionat l'expulsió del ja no resident si posteriorment la decisió judicial deixava sense efecte la no renovació i entenia que era procedent la renovació de la condició de resident.

Aquesta previsió constitucional sobre la residència no impedeix al Govern resoldre les peticions sobre l'adquisició de la nacionalitat per residència tenint en compte en cada cas els pressupòsits de fet que la Llei Qualificada de la nacionalitat exigeix per a poder atorgar-la, tot i que siguin els mateixos, o similars, als que cal valorar per decidir la renovació o no renovació de la condició de resident.

No cal oblidar que l'estatus de resident i el de nacional comporten posicions jurídiques subjectives diferents i l'article 22 de la Constitució en absolut condiciona la possibilitat de resoldre els expedients sobre la nacionalitat d'acord amb els elements de fet que s'hagin obtingut.

Tercer.- El segon motiu de greuge que al·lega l'apel·lant es refereix a la vulneració de les normes de procediment que cal seguir en els expedients de nacionalitat i demana la nul·litat de ple dret de les resolucions recorregudes en aplicació de l'article 48 c) del Codi de l'Administració, que considera nuls de ple dret els actes administratius dictats transgredint d'una manera total i absoluta el procediment legalment establert a llur respecte.

Fonamenta aquesta petició en què les resolucions es remeten únicament a les enquestes de residència realitzades pel Servei de Policia del Principat, però el cert és que durant la tramitació de l'expedient no li ha estat en absolut negada a l'apel·lant la possibilitat d'aportar els elements demostratius de la seva residència efectiva al Principat, com de fet va fer, i poder provar, especialment, la seva residència en el període que es qüestiona, que és el dels anys 1997 i part de 1998, per la qual cosa no hi ha menysteniment de les garanties que estableix el Codi de l'Administració.

Quart.- També fa referències l'apel·lant al fet de que els expedients de residència es resolen a partir de normes preconstitucionals, com són els Decrets dels Veguers sobre la residència d'estrangers de juliol de 1980 o el Decret base sobre la immigració de 1984, però aquesta al·legació no té cap transcendència en el cas que es resol en aquesta sentència perquè la normativa aplicable per analitzar la correcció de la sentència que se sotmet a la nostra consideració és la Llei Qualificada de la nacionalitat i no la normativa sobre la residència.

El fet de què en resoldre la denegació de la nacionalitat, el Govern hagi acordat obrir a la interessada un expedient per decidir l'anul·lació o no de l'autorització de residència i treball privilegiada de la que gaudeix actualment, no condiciona, com hem dit, la resolució sobre la nacionalitat, i a més constitueix un acte de tràmit no recurrible i del qual la part agent no en demana la revocació.

Cinquè.- Tot i que l'escrit de la part apel·lant no analitza les raons per les quals estima que les resolucions administratives que la sentència recorreguda declara ajustades al Dret valoren inadecuadament els elements de fet acreditatius de la seva residència efectiva al Principat, convindrà fer algunes referències al respecte, ja que constitueixen el nucli d'aquest litigi.

Ja hem avançat que tot i que no es posa en dubte la residència de la Sra. A.C.G al Principat des de l'any 1973, sí que es constata una manca de residència efectiva a partir del mes de febrer de 1997, moment en que el marit de la Sra. A.C.G, Sr. R.L., és traslladat a les oficines de l'empresa A. S.A. a La Seu d'Urgell, moment en el qual traslladen la residència a l'esmentada localitat, tot i que deixen el seu fill en companyia dels pares de la Sra. A.C.G, que ocupen la porteria de l'edifici Trillà.

Aquestes circumstàncies venen confirmades no solament per les declaracions de la Sra. A.C.G davant el Servei de Policia el 30 d'abril de 1998 sinó també per les enquestes realitzades, tant abans de la primera resolució administrativa (el 25 de maig de 1998, 21 de juliol de 1998, 23 de setembre de 1998, 15 d'octubre de 1998) com després d'aquesta i abans de la resolució del recurs de reposició (enquesta de 4 de febrer de 1999 i de 19 de febrer de 1999) que posen seriosament en dubte les raons de la Sra. A.C.G i del seu marit sobre si durant el període en que aquest va treballar a La Seu pernoctaven a Andorra la Vella o a La Seu. A banda dels elements esmentats, els cònjuges no aporten cap element de prova significatiu que permeti concloure que tenen la residència -no solament el treball- efectiva i permanent al Principat en el període abans citat.

Sisè.- Per tot el que s'ha exposat, procedeix la desestimació del recurs d'apel·lació sense que hi hagi mèrits per una especial imposició de les despeses d'aquesta segona instància.

DECISIÓ

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix desestimar el recurs d'apel·lació interposat per la representació processal de la Sra. A.C.G contra la sentència de la Secció Administrativa de la Batllia, número 2000-38, de 15 de maig de 2000, que es confirma, sense fer especial pronunciament sobre el pagament de les despeses d'aquesta segona instància.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.